

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Secundus, Siue Exempla, In Septem Capitalium Vitiarum
Detestationem, Per Quadragesimam, Anno M. DC. XLVI. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 7. Zosimas mulierem incognitam in solitudine reperit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48186](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48186)

diem, ad monasterium reuertebantur. O quantum ab his distant nostri seculi ieiunia? Multi nunc dubitant, an ad ieiunia obligentur; multi cum vel noctu se se maximè abstinere existimant, tantum panis, opsonij, aut lactucæ absumunt, quantum illi sanctissimi viri, cum sunt, in ipsa Paschatis festiuitate, epulati. Multi potu famem suffocantes, quia ne buccam quidem panis, inter bibendum, attingunt, de ieiunio sibi plaudunt, postquam, vna computatione viginti quinque albæ cereuisiæ mensuras, per vnum ventrem percolarunt. Nempe apud eos, apud quos, *qui plus biberit, fortior computatur: vomunt, vt bibant, bibunt, vt vomant*, ait S. Hieronymus, & sæpè etiam, vt animam euomant.

S. Hieronymus
in ep. ad Tit.
cap. i.

Zosimas, more cæterorum, Iordane transito, non solum vigilijs, ieiunijs, & assidua ad Deum oratione se se exercebat; verum etiam jam discere exercitationes religiosas, quàm docere paratior, viginti dierum itinere, per omnia inuia & auia discurrebat, vt aliquem virtutis magistrum, in desertissima solitudine, reperiret. Solebat autem, constituto diei tempore, figere cursum, & vel stans psallere, vel genu flexo orare ad Orientem. Peracta igitur tanta via, ita oranti, vmbra quædam humani corporis, ad dexteram, apparuit; qua percussus, Orcinum aliquem spiritum esse existimans, cruce se muniuit. Videbatur autem vmbra illa tanto terribior, quia in corpus quouis Æthiope nigrius, capillos demittebat à vertice, niue candidiores; qui tamen vltra ceruicem non defluebant, vt cani leonis iubæ viderentur. Cruce munitum timor omnis deserebat; venitque in spem Magistri tantopere expetiti adipiscendi. Sed spem illico turbauit fuga vmbre se protinus subducentis, tantoque magis Occidentem versus celerantis, quantò ille magis sequebatur fugientem. Acuit desiderium vires, & tardam senectutem velocem fecit, pedibusque alas addidit, cupiditas alloquendi; adeò vt properantem pœnè assequeretur. Iamque ita propinquus, vt audiri posset, lacrimans clamauit: *Cur me fugis decrepitem ac peccatorem, serue Dei? Verè sustine me, per Deum, quicumque es, pro cuius nomine hanc inhabitas solitudinem. Sustine me infirmum & indignum. Sustine me pro spe, quã habes pro tanti laboris remuneratione. Sta, & tribue orationem, & benedictionem seni, per Deum, qui neminem aliquando proiecit.* Hæc atque alia talia clamauit, suspirijs, & lachrymis intermixtis

VII.
ZOSIMAS MVL-
LIEREM IN-
COGNITAM IN
SOLITVDINE
REPERIT.

mixtis Zosimas, & ferè jam, præ lassitudine, progredi non valens. Tunc illud corpus, quod fugiebat, vocem talem emisit: *Zosima, ignosce mihi, propter Deum, quoniam manifestare me tibi conuersa non possum. Mulier enim sum, & omni corporeo tegmine nuda.* Pallium ergo petenti auersus proiecit, admiratus nomen suum ab ea teneri. Quæ pallio inuoluta dixit: *Cur venis ad peccatricem?* Ibi ortum est pium modestiæ certamen. Nam ille ad pedes eius se abiciens petijt benedictionem; quam illa vicissim humi prostrata ab illo, tanquam presbytero, potiore se jure postulare, est protestata. Vicissim autem Zosimas contendebat, illamque, quæ ignotum nomine suo, non nisi diuinitus cognito, vocasset, gratia plenior esse dicebat, cogebatque infimis & summis precibus loqui priorem. Tum illa, ita orsa est. *Quandoquidem te S. huc duxit Spiritus, ad me solandam: Dic mihi, quomodo hodie Christianissima regitur tribus? quomodo Imperatores? quomodo S. Ecclesia pascitur grex?* Tanta est sanctis etiam ibi, vbi hostem & bella non timent, pro cõmuni bono, cura ac sollicitudo. Quam vtinam imitarentur illi, qui inter tot tumultus, ac pericula, nunquam cogitant, ad se quoque pertinere, vt orent, vt Deum placatum reddant, belli que impetum sistant. Zosimas respondit, quod vtinam hodie, ad vnumquemque diceret: *Mater tuis orationibus sanctis pacem stabilem Deus largitus est.* Post hæc eam rogauit, vt pro mundo, proque se peccatore aliquantisper oraret; quæ ad Orientem conuersa, dum manus & oculos ad cælum tollet, corpore quoque toto, quasi cubitum vnum à terra est in aërem sublimis eleuata, atque tacitè orans inter cælum & terram sine alis immota pependit, Zosimâ cohærescente, ac denuo timente, ne spiritus esset, qui se fingeret orare, fallaciam machinaturus. Ad hæc talia cogitantem conuersa illa, *Quid, aiebat, cogitas, spiritum me esse, & orationem fingere? Peccatrix sum, sacro tamen baptisate initiata, & non spiritus, sed familla, & cinis.* Cum dicto, crucem manu sacram fronti, oculis, labijs, pectori impressit; Stygiumque hostem procul facessere iussit. Quod vbi vidit Zosimas, rursus ante eam prostratus, per Deum è Virgine natum, eam sanctissimè obtestatus est, vt panderet sibi, quæ, & vnde nam esset, & quando, vel ob quã causam, solitudinem illam, tanquam Nephaliū lignum inhabitasset? se enim & fructum inde reportaturum, & idcirco à diuinâ

Proui-

217111

Providentiâ illuc videri miſſum, vt illius vita ſibi & toti in exemplum mundo manifeſtaretur.

Hæc dicentem mulier, manu ſub cubitum eius leniter ſubiectâ, de terra leuauit, atque in hunc modum cœpit præfari. Verè erubeſco, Pater, quia erubeſcenda feci; itaque infanda, vt ſi narrare cœpero, caſtis tuis auribus non ſis toleraturus. Sed, ad me in ruborem dandam, recenſebo meas infanias; atque, vt tu pro me Numini ſupplex ſias, hîc confitebor flagitia mea, ne, in die iudicij, à miſericordia eius repellar. Ad hoc exordium ſene illachrymante, ita poſtea perorauit: *Ego, Pater, patriam quidem Egyptum habui, bonis parentibus oriunda. Sed paruulam adhuc Sirenes deceperunt, traxeruntq; in turpes voluptates. Annum ætatis duodecimum agebam, quando, viuentium adhuc parentum amore ſpreto, ad noxiam aſpirauit libertatem. Itaque ab illis me proripui, & Alexandriam ueni. Ibi, heu, in quos non ſcopulos incurri? Neq; ſatis fuit, naufragium feciſſe uirginitatis. Primus caſus initium fuit inſatiabilis cupiditatis. Neq; corpus meum, lucri cauſa, proſtitui, vt alia ſolent meretrices, ſed immenſa libidinis furore incenſa, vt plures in ſcelus allicerem, etiam à mercedem dare uolentibus, nihil accipiebam; potiusq; mendicatò uiuere, aut colu vitam uolebam ſuſtentare. Ibi decem & ſeptem, & eò ampliùs annos, in hoc luxuria ſterquilinio, me uolutauit; neque ullam prætermiſi occaſionem, qua alios poſſem, in hoc barathrum præcipitare. Talis dum eſſem, uidi Libyoriũ & Egyptiorum turbas cateruatim ad litus maris excurrentes. Et, quia, inter multos, ſemper amabam eſſe, quaſiui ex obuijs, quonam properarent? à quodam igitur intellexi, eos Ieroſolymam tendere, ad ſacroſanctam Chriſti crucem deuenendam, cuius celebritas in proximo eſſet. Cognoscite hîc, peregrinationes ſacras, in diuinis litteris laudatas, & alioqui utiles, ſæpe tamen, peſſimâ mente ſuſcipi, multoſq; per ſpeciem pietatis, libidinem quærere, &, dum multum peregrinantur, raro ſanctificari. Nam & hæc mulier, tempore ſacro, & uoluntate ſancta, ad Redemtionis noſtræ terram ituris ſe admiscuit, uoluntate minimè ſanctâ: cumq; neque uaticum, neque nauulum haberet, tamen nauim audacula conſcendit, ſe ipſam pro nauulo traditura, & multos blanditijs irretitura. Hæc mens erat peregrinantis. Numquid meritò S. Hieronymus dixit? *O ignis infernalis luxuria! cuius materia gula, cuius flamma ſuperbia, cuius ſcintilla pra-**

R.

na collo-

VIII.
EGYPTIACAE
MARIÆ IM-
PURE VITAE